

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720203029
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3720203029.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu E., proti žalovanému: T., o zaplatenie 226,09 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, č. k. 3Csp/50/2020-70 zo dňa 3. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vec právne odôvodnil ust. § 39, § 524 ods. 1, 2, § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Medzi stranami bolo nesporným, že I., uzatvorila so žalovaným dňa 26.07.2016 Zmluvu o kreditnej karte č. XXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú VOP v znení dodatkov, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 300,- eur, zmluvné strany si dohodli premenlivú úrokovú sadzbu závislú od výšky vyčerpaných finančných prostriedkov, dohodli si poplatky a povinnosť platiť I. každý mesiac minimálnu mesačnú splátku vo výške uvedenej v Zmluve o kreditnej karte podľa výšky bankou schváleného úverového rámca, splatnou do 20. dňa v mesiaci. Žalovaný napriek výzvam I.. neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. V danej veci žalobca odvodzoval svoje právo od zmluvy, ktorú žalovaný uzatvoril so I., ktorá je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Túto pohľadávku voči žalovanému mal získať žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 09.12.2019. I. ako banka a pôvodný veriteľ sa pri postúpení pohľadávky žalovaného na inú osobu musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient s plnením tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť, a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ. Žalobca síce predložil súdu listinné dôkazy - listy „Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte“ zo dňa 11.06.2018, resp. „Výzvu“ zo dňa 22.08.2019 oba listy adresované žalovanému, v ktorých listoch sa uvádza, že ak žalovaný splátku 15,- eur neuhradí do 21.06.2018, tak je povinný uhradiť celú pohľadávku banky ku dňu 11.06.2018 vo výške 306,26 eur, resp. že výška splatnej a nezaplatennej pohľadávky banky z predmetnej zmluvy predstavuje ku dňu 22.08.2019 sumu 328,63 eur, avšak súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že uvedené listy žalovanému I. aj skutočne zaslala (keďže zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá aby výzva bola písomná, musí sa banka aspoň pokúsiť o jej

zaslanie dlžníkovi - žalovanému na jeho poslednú známu adresu), a to napr. poštovým podacím lístkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom k na to, že žalobca nepreukázal, že pohľadávku banky bolo možné na neho postúpiť, súd dospel k záveru, že Zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 09.12.2019 treba považovať v zmysle § 39 OZ za neplatný právny úkon, nakoľko tento právny úkon v danej časti je v rozpore so zákonom. Vzhľadom na to, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku l.. voči žalovanému zo Zmluvy o kreditnej karte zo dňa 26.07.2016, súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovaný, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, by mal nárok na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko mu však z obsahu spisu žiadne trovy nevyplývajú, súd o trovách rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že postupca splnil zákonné povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách, čím k porušeniu uvedeného ustanovenia nedošlo. Žalobca zdôraznil, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iného aj výzvou zo dňa 22.08.2019 a podaním zo dňa 11.06.2018 označeným ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o kreditnej karte“. Žalobca teda v konaní tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, t. j. 623 dní. V tejto súvislosti žalobca upriamil pozornosť na § 150 ods. 1 CSP a § 151 ods. 1 CSP. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy a v čase postúpenia pohľadávky bol napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov SR, z ktorých v odvolaní citoval. Nespochybnil, že súd je v zmysle ust. § 295 CSP oprávnený vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, pričom tieto môže sám obstaráť alebo zabezpečiť - avšak ust. § 295 CSP súd neopravňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu. V prejednávacom prípade súd žiadne ďalšie dôkazy v zmysle ust. § 295 CSP nevykonával - ale len sám, bez procesnej aktivity žalovaného, spochybnil skutkové tvrdenia žalobcu (t.j. prakticky učinil procesnú obranu za žalovaného). Súd prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne namiesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím podľa názoru žalobcu porušil zásadu rovnosti sporových strán a žalobcovu právo na súdnu ochranu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020. Súdu vytýkal (bod 24 odôvodnenia), že výsledok konania priamo odvodil od úspechu žalobcu v iných žiadnym spôsobom nenadväzujúcich konaniach, čo žalobca považuje za vážne porušenie jeho práva na spravodlivý proces a zároveň uvedený postup narúša nezávislosť a nestrannosť súdu, nakoľko súd nevyzval žalobcu na doplnenie tvrdení, resp. dôkazov. Žalobca sa nestotožňuje ani so závermi vo veci konajúceho súdu, ktorý domnelú neplatnosť postúpenia uplatňovanej pohľadávky napriek riadnemu (a preukázanému) oznámeniu postupcu o postúpení takejto pohľadávky na žalobcu automaticky spojil s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu - a tým zamietnutiu žaloby. Žalobca zastáva názor, že postupca postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB a k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo platne. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdom vyhlásená za neplatný právny úkon - a nemožno tak na ňu ani nazerať. Napriek uvedenému si žalobca dovoľuje pre úplnosť uviesť, že podľa jeho názoru aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní - keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky). Oznámenie o postúpení pohľadávky vykonané postupcom tak slúži najmä na ochranu dlžníka (žalovaného) - ktorý môže docieľiť

zánik záväzku jeho splnením tak plnením postupcovi, ako aj postupníkovi, pričom takéto plnenie nemôže byť bezdôvodným obohatením ktoréhokoľvek z domnelých veriteľov - v dôsledku čoho prislúcha aktívna legitímácia na uplatňovanie pohľadávky postupníkovi (ktorého určil postupca v oznámení o postúpení pohľadávky).

Vo veci konajúci súd však na oznámenie o postúpení pohľadávky cez túto prizmu (a ustálenú rozhodovaciu prax) nenazeral a svojím rozhodnutím docielil podľa názoru žalobcu právnu neistotu dlžníka (ako aj veriteľa) vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu má dlh plniť - a to všetko za situácie, kedy platnosť pohľadávky nebola medzi stranami sporu sporná otázka - a za spornú ju považoval výhradne vo veci konajúci súd. Na tomto základe žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

3. K podanému odvolaniu sa písomne žalovaný nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa - I.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku, resp. že sa banka aspoň pokúsila o zaslanie výzvy dlžníkovi- žalovanému, teda nebolo preukázané naplnenie zákonnej podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

6. V posudzovanej veci je predmetom konania pohľadávka, ktorá bola na žalobcu postúpená pôvodným veriteľom - I.. Zmluvou o postúpení pohľadávok dňa 9.12.2019. Pred hodnotením oprávnenosti uplatneného práva je súd povinný zaoberať sa tým, či žalobca je aktívne vecne legitímovaný domáhať sa zaplataenia žalovanej pohľadávky. Preskúmanie vecnej legitímácie, čiže aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania. Nepostačuje preto, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu len tvrdil, je potrebné, v prípade postúpenej pohľadávky tak, ako tomu je v danom prípade, aby túto preukázal.

7. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý konkrétny hmotnoprávny nárok. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tejto otázke sa súdna prax už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/2001; tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.5.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo; z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 03.07.2012 č. k. IV. ÚS 337/2012-19.

8. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v

tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V tomto prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Nebolo by správne, aby súd rezignoval na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie, keď z obsahu spisového materiálu vyplývalo, že táto skutočnosť je sporná a musí byť skúmaná vo svetle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp. zn. 2 Cdo/205/2009). Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciu § 151 ods. 1, ods. 2 CSP) povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019). Z vyššie uvedeného vyplýva, že bolo povinnosťou súdu ex offio skúmať v konaní aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ako aj prihliadať na prípadnú neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky vo vzťahu k pohľadávke voči žalovanému, a to aj bez popierajúcich tvrdení žalovaného.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že doručenie výzvy (výzva zo dňa 22.08.2019 a podanie zo dňa 11.06.2018 označené ako „Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte“), ktoré predchádzali postúpeniu pohľadávky, bolo nesporným skutkovým tvrdením, odvolací súd uvádza, že takéto skutkové tvrdenie žalobcu (doručenie výzvy žalovanému) sa v súdnom spise nenachádza. V žalobe žalobca výzvu/výzvy, prechádzajúce postúpeniu pohľadávky, priložil k žalobe (ako listinný dôkaz), avšak bez skutkových tvrdení vzťahujúcich sa k týmto listinám. Žalobca v žalobe ani v iných podaniach netvrdil, že výzvy doručil resp. žalovanému doručoval. V predmetnom spise sa nenachádza žiadny doklad o doručení, resp. dôkaz, že takéto listina bola aspoň odoslaná na poštovú prepravu, napr. podací lístok, podací hárok a pod. Preto nemožno akceptovať odvolaciu námietku žalobcu, že išlo o nesporné skutkové tvrdenie podľa § 151 ods. 1 CSP (pričom v odvolacom konaní už na nové skutkové tvrdenie o doručení výzvy žalovanej nemožno prihliadať, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 366 CSP). Vzhľadom na to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje písomnú formu výzvy, je zrejme, že nepostačuje preukázanie existencie písomnej výzvy u banky (t. j. že výzva bola bankou vyhotovená), ale je potrebné preukázať aj dôjdenie tejto výzvy ako jednostranného adresovaného právneho úkonu do sféry dispozície adresáta, resp. preukázať, že banka pokus o jej doručenie dlžníkovi vykonala. Len vtedy, ak bola výzva dlžníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do sféry dispozície dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto spore teda žalobca nepreukázal existenciu výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

10. K namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces odvolací súd uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II.ÚS 251/03).

11. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správne skutkovému zisteniu, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy svojho právneho predchodcu (banky) adresovanej žalovanému, ktorá bola podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladom platného postúpenia pohľadávky voči žalovanému na žalobcu a nárok žalobcu správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca pre nesplnené zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky, nebol vo veci aktívne legitimovaný.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku zamietajúcom žalobu a v závislom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

14. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, teda by mal v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný však bol v odvolacom konaní nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).